

CRISTOS

DOMN PESTE BISERICĂ
ȘI DĂTĂTOR DE LEGE

CRISTOS
DOMN PESTE BISERICĂ
ȘI DĂTĂTOR DE LEGE

JOHN G. REISINGER

CRISTOS, DOMN PESTE BISERICĂ ȘI DĂTĂTOR DE LEGE

John G. Reisinger

Copyright © 2026 Editura IBET. Toate drepturile rezervate asupra ediției în limba română. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea Asociației IBET.

Publicat în limba engleză: *Christ Lord and Lawgiver over the Church* pentru prima oară în 1998. CrossToCrown deține titlurile de autor pentru toate cărțile lui John Reisinger.

Traducerea: Nicu Sotir

ISBN 978-630-95304-5-5 (pdf) 978-630-95304-6-2 (epub)

EDITURA IBET

Str. Lalelelor 14 Vidra IF

ibetromania@gmail.com

*Toate titlurile publicate de Editura IBET
se găsesc pe site-ul toatenoi.ro*

*Și din nor s-a auzit un glas care zicea:
„Acesta este Fiul Meu, pe Care L-am ales!
De El să ascultați!”
Luca 9:35*

*Mesajul broșurii de față, aproape în întregime,
a fost predicat pe data de 25 Octombrie 1992,
la întâlnirea Seminarului Baptist Toronto
ținută în Biserica Baptistă
situată pe strada Jarvis, Toronto, Ontario, Canada*

Aproape toți creștinii cred că funcțiile regăsite în Vechiul Testament - Profet, Preot și Rege, sunt tipologii ale lucrării și slujirii lui Mesia și ele au fost împlinite în lucrarea trecută și prezentă a Domnului nostru Isus Cristos. Unii, precum dispensaționaliștii¹, spun că Isus va fi Rege, însă undeva în viitor, și va fi în exclusivitate pentru națiunea Israel. Odată ce Noul Testament nu vorbește specific despre Cristos ca fiind Rege al Bisericii, atunci, ei insistă că El este Domn al Bisericii și Rege al Israelului. Din punctul lor de vedere, Isus va deveni Rege doar la a doua Lui venire.

Eu nu am nicio problemă în a crede că acum Cristos este atât Domn cât și Rege și că El a împlinit deja toate cele trei funcții. În orice caz, nu sunt de acord cu conceperea unui sistem bine pus la punct, cu ajutorul căruia să aranjăm fiecare eveniment și aspect al lucrării lui Cristos să se potrivească uneia dintre cele trei categorii. De asemenea, nu cred că poți echivala Domnia lui Isus doar cu funcția de Rege. Cred că Domnia lui Cristos este văzută în toate cele trei funcții. Domnia Lui nu este neapărat o

¹ N.tr. Dispensaționalismul, pe scurt, este un sistem teologic care așează legămintele biblice, Israelul, biserica și vremurile din urmă în serii de dispensații diferite, de unde și numele. Una dintre caracteristicile acestui sistem de gândire teologic este discontinuitatea. El susține o interpretare literală a Scripturilor. Israelul și biserica sunt două entități distincte, și de aceea biserica nu poate fi identificată ca fiind noul Israel. Israelul național va fi atât mântuit cât și restaurat cu o identitate unică și un rol în împărăția viitoare de o mie de ani de pe pământ. Există semnificații multiple ale „seminței lui Avraam”, iar faptul că biserica este identificată ca fiind „sămânța lui Avraam” nu anulează promisiunile lui Dumnezeu pentru Israel.

funcție specifică, ci mai degrabă o descriere a Persoanei Lui și a prestigiului autorității Lui absolute.

Aș dori să fac referire la patru aspecte legate de Domnia lui Cristos peste Biserică: (1) NATURA ei; (2) SFERA ei; (3) Cum este EXERCITATĂ sau mediată; și (4) Exemple de învățături moderne care neagă Domnia lui Cristos.

I. NATURA DOMNIEI LUI CRISTOS

Domnia lui Cristos, peste Biserică, despre care vorbim, este o Domnie câștigată. Ca atare aceasta nu este parte a Divinității Lui. Aceasta este autoritatea și puterea oferită de Tatăl „Omului Cristos Isus” cu scopul ca Acesta să mântuiască sau condamne pe cine vrea. Cuvintele lui Ioan prezintă acest adevăr deslușit, *„Proslăvește-Ți Fiul, pentru ca și Fiul să Te proslăvească pe Tine, de vreme ce I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să le dea viață veșnică tuturor celor pe care I-i-ai dat Tu.”* (NTR, Ioan 17:1,2) Cred că perspectiva lui John Murray cu privire la pasajul din Romani 1:4 este corectă. Vă sfătuiesc să parcurgeți întreaga secțiune din comentariul lui la Romani. El spune:

Prin învierea și înălțarea Sa, Fiul lui Dumnezeu Întrupat pășește într-o nouă etapă a suveranității și primește o nouă putere, prin care să-și exercite Domnia mijlocitoare, pe care o îndeplinește ca și Cap al Trupului, al Bisericii, peste toate lucrurile. (John Murray, Epistola către Romani, Wm. B Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids, MI, 1960, p.11)

NIV (n.tr. New International Version, o traducere modernă din limba engleză), așa cum face adesea, oferă o *interpretare* în

loc de o traducere atentă. Observați diferența dintre NIV și KJV (n.tr. una dintre cele mai vechi traduceri din limba engleză):

Romani 1:4 – KJV: Și declarat să fie Fiul lui Dumnezeu CU PUTERE, în ce privește duhul sfințeniei, prin învierea din morți ...

Romani 1:4 – NIV: și care prin Duhul Sfințeniei a fost declarat cu putere să fie Fiul lui Dumnezeu prin învierea dintre cei morți: Isus Cristos Domnul nostru.

După cum puteți observa, traducerea NIV face ca învierea să devină o declarație puternică a Divinității lui Cristos, pe când KJV vede învierea ca fiind calea prin care Cristos primește o *putere* nouă, pe care și-a câștigat-o. Învierea lui Cristos este cu siguranță o declarație *puternică* care *dovedește* Divinitatea lui Cristos, însă Pavel, în Romani 1:4, nu încearcă să dovedească faptul că Cristos era atât uman cât și divin. Găsesc că aceasta este cea mai întâlnită interpretare, dar cred că nu urmărește scopul pasajului sau intenția autorului. Pavel spune că învierea declară că Cristos a primit puterea de Domn ca și răsplătă a lucrării Lui de ispășire finalizată. Aceasta este o Domnie mântuitoare care aparține Fiului Mariei, Răscumpărătorului încununat cu succes, și nu Domnia firească care aparține Fiului lui Dumnezeu ca și Persoană a Trinității. Omul Cristos Isus este declarat să fie „Fiul lui Dumnezeu *cu putere*”, pentru că El este Umanitatea proslăvită și întronată. Unui om adevărat, Omului-Dumnezeu, i s-a oferit dreptul de a exercita atât rolul de Mântuitor, cât și de Judecător asupra tuturor oamenilor. Acest Om și-a câștigat acest privilegiu. Acest adevăr este observat ori de câte ori

expresia „Omul Cristos Isus” este folosită în scripturile Noului Testament (Fapte 13:38; 1 Timotei 2: 5; etc).

II. SFERA DOMNIEI LUI CRISTOS

Cristos este Domnul tuturor. Cristos este mai mult decât Domn al bisericii, fie că vorbim despre cea locală sau cea universală. Temelia pe care se odihnește Marea Trimitere este dreptul răscumpărător sau Domnia câștigată, a lui Cristos. Așadar pasajul din Matei 28:18 este foarte important. Lui Cristos I-a fost oferită o autoritate sau putere ca și răsplată a finalizării lucrării pe care Tatăl i-a dat-o. Noi, așadar, putem merge în lume având garanția succesului. Acest pasaj constituie o misiune centrată pe autoritate. Mergem în ascultare față de El, Ca și Domn al nostru, în lumea care în mod literal îi aparține Lui prin faptul că a cumpărat-o. El este Omul puternic care l-a legat pe celălalt. Puternic cu scopul de a distruge împărăția omului puternic (12:12-20). Domnul ne-a poruncit să mergem în lume și să strângem dreptul care I se cuvine. El ne-a garantat că vom avea succes.

Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta glasul Meu și vor fi o turmă și un Păstor. (NTR, Ioan 10:16)

Isus Cristos este Domnul tuturor oamenilor în aceeași măsură în care este Domn peste toată creația. Rolfe Berbard, un mare evanghelist din Convenția de Sud, obișnuia să spună:

Singura diferență dintre un creștin și un necreștin nu are de-a face cu Domnia lui Cristos. Dumnezeu a stabilit

lucrurile acestea la învierea lui Cristos. El l-a făcut pe Cristos Domn peste orice om. Diferența are de-a face cu modul în care fiecare se raportează domniei Lui. Necredinciosul urăște ideea de-a fi în totalitate în mâinile lui Cristos și ne insultă atunci când pomenim acest adevăr. Creștinul, pe de altă parte, îl laudă pe Dumnezeu pentru mângâierea de a-L avea pe Cristos ca Domn peste orice aspect și eveniment al vieții lui.

Noi nu-L facem pe Cristos Domn atunci când ne supunem Lui în pocăință și credință. Dumnezeu ne-a obligat să facem lucrul acesta acum 2000 de ani. Dumnezeu deja a ales lucrul acesta și l-a desemnat pe El să fie Domn. Noi suntem chemați să declarăm că El este Singurul Domn. Îi îndemnăm pe păcătoși să se pocăiască și să creadă în Cristos pentru că El este singurul Mântuitor și Judecător Om și că El este singurul care are dreptul de a mântui și de a condamna păcătoșii, lucru pe care-l va face în dreptul fiecărui păcătos. Este uimitor cât de puțini creștini realizează sfera Domniei lui Cristos. Noi toți cunoaștem faptul că Isus este singura persoană care are autoritatea de-a mântui pe cineva și de a-l duce în Cer. Însă Cristos este și singura persoană cu autoritate de a condamna pe cineva și de a-l trimite în Iad. Aceasta este autoritatea răscumpărătoare despre care vorbim.

Contrar opiniei populare, Cristos nu se găsește în mâinile păcătoșilor pus la dispoziția acestora să aleagă cum vor ei. Dumnezeu L-a pus deja odată pe Fiul său în mâinile păcătoșilor și noi toți la unison am strigat: „*Răstigniți-L! Răstigniți-L! Noi nu îl dorim pe acest om să stăpânească peste noi.*” Dumnezeu Tatăl i-a pus acum pe oameni în mâinile lui Cristos pentru ca El să

facă ceea ce dorește. Cristos trebuie să te mântuiască sau să te condamne, fie una, fie cealaltă. Întrebarea nu este: „Păcătosule, ce-o să faci tu cu Isus?”, ci întrebarea este: „Păcătosule, ce va face Isus, singurul Domn și Mântuitor, cu tine?”. Dacă păcătoșii ar fi în stare să realizeze adevărul din Ioan 17:1-3 atunci nu ar mai amâna și nu ar mai irosi vremea, ci mai degrabă ar căuta cu sinceritate favoarea Judecătorului.

III. CRISTOS ÎȘI EXERCITĂ DOMNIA LUI PESTE BISERICĂ PRIN CUVÂNT, PRIN DUHUL SĂU

Cristos își manifestă domnia peste Biserică și peste fiecare credincios în mod individual prin cuvântul Său și prin Duhul Sfânt. Nu există niciun alt intermediar între păcătos și Mântuitor. Noi dispunem de multe instrumente ajutătoare, însă avem doar un singur Domn peste conștiința noastră. Cuvintele lui B. B. Warfield legate de acest subiect ar trebui întipărite în mințile noastre:

Această problemă se adresează caracterului imediat al activității mântuitoare a lui Dumnezeu: mântuiește Dumnezeu sufletele oamenilor prin lucrările directe ale harului sau lucrează în ei doar prin intermediul instrumentelor (biserica locală sau prezbiter) stabilite în scopul acela?

Aceste elemente constituie inima teologiei instrumentaliștilor. Ea face ca organizarea bisericii vizibile și a preoților sau prezbiterilor să devină agenții harului în loc de mijloace ale harului. Preoții sau prezbiterii, ca și autorități corespunzător delegate peste biserică, au devenit foarte repede locțiitori ai lui

Cristos. Absurditatea bisericii Romano-Catolice este acceptată oriunde biserica se instituționalizează total, lucru pe care mulți îl fac astăzi. Warfield continuă:

Forma tipică de credință în harul preoțesc este sprijinită de învățăturile bisericii catolice. În acea învățătură particulară, biserica este privită ca și instituție mântuitoare, singura prin care mântuirea poate fi oferită omului. În afara bisericii și a sacramentelor sale se presupune că mântuirea nu mai poate fi găsită; harul este comunicat în și prin lucrările bisericii. În afara granițelor bisericii nu există har. Cele două precepte sunt așadar în funcțiune: acolo unde este biserica, este și Duhul; în afara bisericii nu există mântuire.

Această perspectivă insistă că Duhul lui Dumnezeu lucrează în mod exclusiv prin slujitorii bisericii și prin reprezentanții ei hirotonisiți. Cu toate acestea, legat de afirmația de mai sus, nu trebuie decât să înlocuim cuvântul „mântuire” cu „autoritate” și ajungem la o perspectivă tipică despre autoritate din contextul multor biserici de astăzi. Mă uimesc tare când bărbații reformați care deși resping doctrina catolică a mântuirii exclusive, totuși se țin cu rigiditate de sistemul catolic exclusiv de exercitare a autorității bisericii. Mă uimește așa de tare pentru că ambele se bazează pe aceeași premisă a teologiei instituționalismului. Ambele Îl scot pe Cristos în afara bisericii vizibile și ambele resping lucrarea activă și prezentă a Domniei lui Cristos peste biserica Lui. Să continuăm cu afirmația lui Warfield:

Cu privire la toată această perspectivă, mișcarea evanghelică ... înlătură orice intermediar dintre suflet și Dumnezeu lui, lăsând sufletul dependent

pentru mântuirea lui doar de Dumnezeu și de harul Lui direct ... în opoziție directă cu preceptele perseverente ale harului preoțesc, acesta enunță epigramele: Acolo unde este Duhul, este și biserica; în afara comunității de sfinți nu este mântuire.

Adevărata biserică a lui Dumnezeu a fost uneori constrânsă să existe fără vreo organizare formală sau vreo recunoaștere oficială din partea cuiva. Duhul lui Dumnezeu a mișcat câteodată indivizi pentru a împlini voia Lui în afara bisericii organizate. William Carey și tratamentul pe care l-a primit ar trebui să fie un semnal constant care să ne reamintească că doar Duhul Sfânt este Supraveghetorul ultim al Împărăției lui Dumnezeu. Oameni și mișcări pornesc la drum. Cu toate acestea, spun, haideți să înființăm comunități locale. Haideți să ne organizăm și să căutăm să funcționăm ca și comunități locale, cât de biblic se poate, dar haideți să nu căutăm să-L limităm pe Duhul sfânt la a funcționa doar în teritoriile și regulile noastre prestabilite. El va trimite un Spurgeon de 19 ani, fără instruire teologică ca să distrugă nebunia noastră autorizată împachetată într-o cutie. Închide ușile tuturor bisericilor locale care nu vor să se supună crezului tău și Duhul Sfânt va zâmbi la aroganța ta și va trimite un Whitefield pe lanurile deschise din jurul orașelor pentru a-i strânge pe aleșii Săi.

Când orice sau oricine se plasează între autoritatea Domnului întronat și a oamenilor Lui, Domnia lui Cristos este negată și am devenit cu toții catolici. Când conștiința unui creștin nu este supusă doar autorității lui Cristos, ca și autoritate

exprimată doar de Scripturi, Domnia lui Cristos este legată. Mărturisirea credinței noastre este clară și corectă cu privire la această temă a libertății conștiinței:

Doar Dumnezeu este Domn peste conștiință și a făcut-o să fie liberă față de orice fel de doctrină și poruncă a oamenilor care sunt contrare Cuvântului Său ... atunci când astfel de doctrine sunt crezute sau astfel de porunci sunt ascultate din conștiință, libertatea conștiinței este cu adevărat încălcată: și cerința unei credințe absolute și a unei ascultări fără rezerve și oarbe înseamnă distrugerea libertății conștiinței și totodată a rațiunii.

Aceasta este una dintre secțiunile mărturisirii pe care mi-aș dori să o văd împlinită cu onestitate de frații Reformați, în mod special de cei bapțiști. Nimeni nu ar fi putut exprima lucrurile mai bine ca C. H. Spurgeon. Următorul citat se regăsește în prima predică rostită la inaugurarea noii construcții a bisericii „Metropolitan Tabernacle” din Londra. Cuvântarea a fost ținută în cadrul unor serii de predici desfășurate pe parcursul săptămânii. În aceste întâlniri de dedicare a fost inclusă și expunerea doctrinelor harului.

Lucrarea noastră nu ar fi completă dacă nu am predica despre Cristos ca singur Dătător de lege și Învățător al Bisericii. Atunci când, ca și dogmă a credințelor bisericii tale, enunți că biserica are dreptul și puterea de a decreta ritualuri și ceremonii, i-ai răpit lui Cristos, deodată, statutul Lui convenit de a fi Singurul Învățător al bisericii. De asemenea, și atunci când afirmă că prin decretul bisericii, sau prin voturile unui Sinod, făcând abstracție de autoritatea lui Cristos, poți să controlezi conștiințele oamenilor, îi furi lui Cristos tronul pe care El

singur ar trebui să-L ocupe peste Biserica creștină, ca Învățător în marea școală creștină, ca Rabin, ca singurul Rabin al credinței noastre. Domnul să aibă milă de noi și să ne ajute să nu ne ținem decât de acest adevăr ce depinde de autoritatea Lui. Fie ca a noastră credință să nu se bazeze pe înțelepciunea omului, ci pe puterea lui Dumnezeu. Tot faceți referire către scrierile doctorului cutare și cutare. Ce scrieri sunt acestea? Cuvintele lui Cristos reprezintă adevărul și în ele găsim înțelepciunea. Apoi veniți cu autoritatea practicii unei bisericii ca și dovadă a existenței anumitor ceremonii și a caracterului drept al anumitor poziții ecleziale. Cât de mult valorează aceste dovezi? Dacă Cristos nu l-a hotărât într-un mod special și nu le-a poruncit oamenilor să asculte, atunci ce valoare ar putea avea acel ritual? Noi recunoaștem că Cristos este Acela care a hotărât toate lucrurile pentru biserica Sa și i-a oferit acesteia un cod de legi finalizat. Devierea de la aceste reguli hotărâte este păcat, iar adăugarea la ele este considerată o mare nelegiuire. Orice slujitor bisericesc care nu este pus de Cristos în funcția aceea trebuie să demisioneze. Orice persoană care se ține de o anumită practică ceremonială pentru care nu are suport scriptural ar trebui să renunțe; și orice persoană care predică o doctrină neatestată de Cristos, nu ar trebui să pretindă credință de la alții. (C. H. Spurgeon, *We preach Jesus Christ*, Metropolitan Tabernacle Pulpit, vol. vii, 1861, p.169)

Domnia lui Cristos peste biserica Sa este stăpânirea desăvârșită și absolută a Lui peste biserica Sa. El își exercită stăpânirea prin Duhul și Cuvântul Său. Dacă înțelegem această afirmație: „Dacă Cristos nu este Domnul tuturor, atunci nu este în niciun fel Domn”, atunci avem un instrument bun de măsurare pentru multe credințe și practici.

Evangelicii nu se lovesc de nicio problemă în a observa că acest detaliu i se aplică preoției lui Cristos. Epistola către Evrei, în mod special capitolul 9, evidențiază faptul că *printr-o singură jertfă* El i-a făcut să fie pe deplin acceptați de Dumnezeu *pentru totdeauna* pe cei pentru care a murit. Pretinsul preot al Romei (n.tr. făcând referire la preoții romano-catolici) care își aduce versiunea lui de jertfă fără sânge la Calvar este dovedit în mod clar nu doar a fi greșit, dar și vinovat de cea mai gravă formă de blasfemie. De asemenea, evangelicii consideră că orice părere care atacă inspirația Bibliei, respinge, în același timp, și rolul de profet al Lui Cristos. Cu toate acestea, unii dintre oamenii aceștia par să fie gata să adopte o perspectivă a autorității care oferă bisericii locale și prezbiterilor control absolut asupra întregii Împărății a lui Dumnezeu. Unele suflete oneste sunt prea domnice să ofere acestor așa zisi lideri autorizați stăpânire asupra propriilor conștiințe. Vom spune mai multe despre acest aspect puțin mai târziu.

Trebuie să subliniem faptul că domnia lui Cristos este negată atunci când cineva sau ceva caută să Îi ia locul lui Cristos cel înviat ca autoritate finală și absolută asupra vieții, închinării sau conștiinței; fie că vorbim despre biserică sau un creștin individual. Acest loc aparține doar Domnului așezat pe tron și El își exercită poziția și puterea Sa prin Cuvântul și Duhul Său. Repet, nu există alți intermediari între Cristos și Poporul Său. Nimeni și nimic nu poate lua locul Duhului Sfânt în funcția Sa de Vicar al lui Cristos. Noi nu putem avea duhuri sfinte în miniatură așa cum nu putem avea salvatori în miniatură. Singura autoritate absolută pe care o are un predicator sau o biserică

este doar Cuvântul lui Dumnezeu și aceștia au nevoie de un foarte clar: „Așa vorbește Domnul” ori de câte ori cer ascultare necondiționată. „Consecințele bune și necesare [în mod logic] deduse” de un anumit sistem teologic nu trebuie să primească niciodată autoritate egală cu însăși cuvintele inspirate ale Duhului Sfânt. Crezurile sunt foarte utile, dar trebuie să ne amintim întotdeauna că ele sunt documente ale oamenilor și că nu ar trebui să aibă pretenția de a fi tratate ca fiind egale cu Scriptura.

IV. EXEMPLE MODERNE DE NEGARE A DOMNIEI LUI CRISTOS

Vreau să menționez trei modalități actuale de a nega domnia unică și deplină a Lui Cristos asupra Bisericii. Voi încerca nu numai să identific în mod clar esența fiecărei negări, ci și să arăt cum și de ce au apărut aceste negări. Nu sunt preocupat de cei din afara taberei evanghelicilor. Nu este necesar să spun acestui auditoriu că orice punere la îndoială a inspirației Bibliei este un atac direct asupra funcției profetice a lui Cristos. Știm, de asemenea, că orice punct de vedere care neagă sângele ispășitor al lui Cristos ca fiind singurul temei în care un Dumnezeu sfânt poate ierta păcătoșii este un atac deliberat la adresa lucrării preoțești a lui Cristos. Eu nu sunt preocupat de liberali și nici de celelalte grupări neo². Eu mă refer la oameni cărora nu le

² N.tr. Expresia neo face referire la neo-ortodocși, care constituie o mișcare a secolului al XIX-lea, care a fost în mare parte o reacție împotriva

este rușine nici de Cuvântul lui Dumnezeu, nici de *predicarea crucii Lui*. Întrebarea pe care o adresez este aceasta: „Cum pot oamenii sinceri care Îl iubesc pe Cristos și cred în Cuvântul Său, să nege, chiar și în mod inconștient, Domnia Sa?”

(1) Mesajul diluat în evanghelizare

Prima negare pe care vreau să o discut se poate observa în *mesajul evanghelic diluat care se predică astăzi*. Vedem în mod clar că Domnia lui Cristos este negată atunci când Îl vedem predicat ca ceva mai puțin decât Domn. A insinua că un păcătos poate să Îl primească pe Cristos ca pe cineva mai slab decât un Domn este egal cu a nega că El este Domn. A face ca mântuirea să fie orice altceva decât supunere deplină și recunoscătoare față de Cristos ca Domn și Mântuitor, este la fel de greșit ca și negarea faptului că El a înviat din morți și S-a înălțat la cer. Controversa din zilele noastre apărută în urma cărții lui John MacArthur intitulată „Evanghelia după Isus” este mai mult decât o discuție despre cum să predici. Ideea de bază este Persoana, Demnitatea și Autoritatea lui Isus Cristos ca Domn. Care este singura persoană spre care le spunem păcătoșilor să privească pentru mântuire? Ce fel de mântuire este oferită în mod gratuit de către Această Persoană? Nici măcar să nu îndrăznim să-i spunem unui păcătos: „Isus Cristos este Domn și numai El te poate salva. Dar, tu nu trebuie neapărat să Îl tratezi efectiv ca Domn pentru a te încrede în El ca Mântuitor al tău”. Mi-aș fi

doctrinelor teologiei liberale a aceluia veac și o reevaluare a învățăturilor Reformei. Karl Barth este principala figură asociată cu această mișcare.

dorit acum să vă prezint doar o caricatură, dar știți bine, că din păcate, nu e așa.

Este esențial să păstrăm accentul pe „Cine este El” și pe „ceea ce El a făcut”. Nu trebuie decât să ne uităm la modul în care Cristos a fost proclamat de biserica primară pentru a ne dovedi punctul de vedere. Când Cristos S-a născut, a fost subliniată domnia Sa: „Căci vi s-a născut astăzi, în cetatea lui David, un Mântuitor, care este Cristos Domnul” (Luca 2:11). Este adevărat că Cristos este prezentat aici ca un Mântuitor, dar mesajul declara că El putea fi Mântuitor doar pentru că era Domn. Domnia lui Cristos nu poate fi separată de calitatea Sa de Mântuitor. A insinua că un păcătos poate avea încredere în Cristos ca Mântuitor, dar că-L poate nega ca Domn este la fel de rău precum a afirma că un păcătos își poate pune încrederea în Cristos ca Domn al Său, și totuși poate ironiza și batjocori lucrarea Sa preoțească de ispășire prin sânge. Dacă nu proclamăm un Mântuitor care este Domnul atunci negăm Domnia Sa. Cu certitudine, acesta este modelul prezentat de tot NT: „Credeți în Domnul Isus Cristos ... De aceea să știe cu siguranță toată casa lui Israel că Dumnezeu a făcut pe Același Isus, pe care voi L-ați răstignit, deopotrivă Domn și Cristos ... dacă vei mărturisi cu gura ta pe Domnul Isus” (sau „că Isus este Domnul”) (Faptele Apostolilor 16:31; 2:36; Rom. 10:9).

Nicăieri în Scripturile Noului Testament nu li se spune păcătoșilor să-L „accepte pe Isus ca Mântuitor personal”. Această frază cuprinde totalitatea conceptelor teologiei ortodoxe moderne. Am putea la fel de bine spune: „Acceptă-L pe Isus ca

Preot personal sau Regele tău personal”. Accentul nu este nicio dată pus pe funcție, ci pe încrederea într-o persoană în sine, iar acea persoană este întotdeauna Domnul Isus Cristos. Mântuirea lui Dumnezeu este într-un Domn viu, iar noi Îl primim pe EL în toată plinătatea Sa și nu doar funcțiile Sale sau doar beneficiile Sale. Închinarea în pocăință și credință înaintea Domnului înviat și așezat pe tron este mesajul evanghelic al bisericii primare.

De asemenea, acest accent pus pe Domnia lui Cristos nu are de-a face doar cu aspectul convertirii celui păcătos. Sfințenia și ascultarea de Cristos erau, de asemenea, formulate în termenii domniei: „Așadar, după cum L-ați primit pe Cristos Isus, Domnul, așa să umblați în El” (Col. 2:6). Observați că cei credincioși erau îndemnați să-L urmeze pe Cristos ca Domn, deoarece Îl primiseră prin convertirea lor ca Domn. Nu există un alt tip de Evanghelie sau de convertire.

Într-o bună zi, fiecare persoană care a trăit vreodată Îl va recunoaște pe Isus Cristos ca Domn: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte mult și I-a dat un nume care este mai presus de orice nume: ca în fața numelui lui Isus să se plece orice genunchi, al celor din ceruri, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ; Și că orice limbă să mărturisească că Isus Cristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl” (Filipeni 2:9-11).

Noul nume dat lui Cristos la înviere nu este „Isus”; acesta este numele uman dat lui Isus la nașterea Sa. Noul nume este „Domnul”. Acesta este numele pe care l-a câștigat și care I-a fost dat de Tatăl Său la înviere.

Controversa lui Dumnezeu cu păcătoșii nu constă doar în refuzul lor de a crede la nivelul minții că Cristos s-a născut cu adevărat din fecioară. Aproape întreaga noastră societate mărturisește acest fapt în perioada Crăciunului. Roma și-a construit întregul cult păgân al Mariei pe o utilizare grosolană și greșită a acestui adevăr. Refuzul păcătoșilor de a „accepta prin credință” că Cristos a înviat din morți nu constituie problema lui Dumnezeu cu cei păcătoși. Din nou spun acest lucru, bisericile noastre în Duminica Paștelui vor fi pline ochi cu oameni care mărturisesc că învierea a avut loc cu adevărat.

Care este atunci problema lui Dumnezeu cu păcătoșii? Ce are Dumnezeu împotriva marelui vostru oraș Toronto în această seară? Nu are nimic de-a face cu credința, aprobarea mentală, în realitatea istorică a nașterii, morții, îngropării și învierii lui Cristos. Repet, Crăciunul și Paștele oferă dovezi ample ale unei *astfel de credințe*. Disputa lui Dumnezeu cu păcătoșii *este refuzul lor de a se pleca în pocăință și credință în fața Celui care s-a născut, a murit și apoi a învins moartea*. Această respingere a Domniei lui Cristos asupra vieții lor este problema păcătoșilor, iar noi suntem chemați să-i confruntăm tocmai cu această problemă, insistând asupra revendicărilor lui Isus Cristos ca Domn. Trebuie să cerem păcătosului să depună armele răzvrătirii lui și să se predea total și necondiționat unui Rege milostiv.

(2) Negarea libertății de conștiință

Cea de-a doua negare actuală a Domniei lui Cristos este evidentă ori de câte ori o biserică, un pastor sau un prezbiter

pretinde controlul absolut asupra conștiinței celui credincios. Unii conducători de biserici, din contextul anumitor denominațiuni, chiar și dintre baptiști reformați, sunt mult prea dispuși să ceară tocmai o astfel de supunere. Cartea *Păstorind turma Domnului*³, editată de Roger Beardmore, este o carte puternică și precisă împotriva unui astfel de comportament nelegiuit. Cei mai mulți dintre noi care ne aflăm la această conferință știm că mișcarea baptistă reformată din SUA s-a divizat tocmai datorită acestei probleme. Cartea *Păstorind turma Domnului* este textul de apărare al unei poziții din aceea controversă. Am dedicat un număr întreg al revistei *Sound of Grace*⁴ acestui subiect și am scris, de asemenea, două broșuri, *When Should a Christian Leave a Church*, și *Autority and The Local Church*. Cred că acest aspect al subiectului de față a fost suficient de mult acoperit în scris în aceste surse bine documentate, precum și în unele dintre comentariile mele anterioare din această carte.

(3) Negarea autorității lui Cristos ca nou Legiutor

Acest aspect al subiectului nostru, după părerea mea, are cea mai serioasă implicație teologică pentru baptiștii care sunt convinși de soteriologia reformată. Dați-mi voie să încerc să explic ce vreau să spun.

³ N.tr. În limba engleză cartea se numește *Shepherding God's Flock: Biblical Leadership in the New Testament and Beyond*. O carte scrisă de mai mulți păstori din mediul baptist și editată de Thomas Schreiner și Roger Beardmore.

⁴ N.tr. De mai mult timp John Reisinger a scris o revistă lunară pe care a intitulat-o *Sound of Grace*. O parte din ele se regăsește aici: <https://crosstocrown.org/learn/sound-of-grace/>

Cristos își exercită Domnia Sa ca Profet prin împlinirea profeției lui Moise din Deuteronom 18:15, 18. El este „Acel profet” care îl va înlocui pe Moise. Deoarece El va fi „Fiul” și nu doar un simplu slujitor (cf. Evrei 3:1-4), El va vorbi „tot” - nu doar o parte din tot - ceea ce a poruncit Dumnezeu (Evrei 1:1-3). Domnia lui Cristos, așa cum a fost demonstrată în împlinirea acestei profeții, înseamnă că El este noul Legiuitor care îl înlocuiește pe Moise. Se pare că nu avem nicio problemă în a vedea superioritatea totală a lui Cristos în celelalte două funcții ale Sale. Totuși, am permis ca teologia sacrală a reformatorilor și a puritanilor (care a fost folosită pentru a-i persecuta și ucide pe strămoșii noștri) să nege domnia lui Cristos ca nou Legiuitor.

Este evident că, prin dreptul câștigat și ca răsplată a lucrării Sale de răscumpărare finalizate, Cristos Își exercită Domnia Sa ca Preot. Suntem cu toții de acord că Cristos a depășit și a înlocuit preoția lui Aaron ca mare preot. Cine ar îndrăzni să sugereze celor credincioși sau să-i trimită să se așeze acum sub lucrarea lui Aaron, oricum ar arăta această subordonare? La fel de evident este că, prin asumarea totală a responsabilității de legiuitor și conducător direct, Cristos Își exercită Domnia Sa ca Rege. Prin Cuvântul Său și prin Duhul Său, El își exercită autoritatea asupra Bisericii Sale, colectiv vorbind, dar și asupra fiecărui credincios în parte. De ce unii credincioși văd acest fapt atât de clar în cazul lui Aaron, dar neagă în mod radical și vehement același fapt cu referire la slujba lui Moise? Repet, este din cauza concluziilor logice ale teologiei sacrale.

Bapțiștii abia acum ajung să înțeleagă în mod serios autoritatea unică și finală a lui Isus Cristos ca Domn asupra vieții, închinării și sfințeniei Bisericii. Acesta ar putea fi momentul din istorie în care Duhul Sfânt are plăcerea de a încheia Reforma. Cred că suntem cu toții de acord că Reforma a fost una dintre cele mai mari mișcări ale lui Dumnezeu de la Ziua Cincizecimii până în prezent. Dacă totuși, istoric vorbind, suntem bapțiști, avem și noi, ca și anabapțiștii, niște dezacorduri acute cu reformatorii. Un scurt citat va rezuma ceea ce vrem să spun:

Este timpul să terminăm lucrarea Reformei. Să nu facem aceleași greșeli pe care le-au făcut reformatorii. Ei au reformat în profunzime mesajul Evangheliei cu privire la îndreptățirea prin credință, dar nu au reușit să reformeze și alte doctrine. Ei au renunțat la îndreptățirea prin faptele legii, dar au păstrat sfințirea prin lege. Au eliminat autoritatea bisericii asupra sufletului tău, dar au păstrat autoritatea bisericii asupra conștiinței tale. Ei au înlăturat vrăjelile preoțești, dar au păstrat oficiul cleric. Au respins autoritatea tradiției bisericii romane, dar au înlocuit-o cu crezuri făcute de om care au devenit acum tradiția cu autoritate a bisericii Reformate. Au strigat „Sola Scriptura” în timp ce vânturau cu o mână un crez, iar cu cealaltă o sabie.

Nu pun la îndoială faptul că Reforma nu ar fi fost cea mai mare mișcare a lui Dumnezeu în istorie de la Cincizecime încoace. Cu toate acestea, reformatorii au fost doar oameni de lut, ca tine și ca mine. Ei au adus cu ei o mulțime de bagaje din biserica Romei. Trezirea spirituală a zilelor noastre spre doctrinele harului este o altă mare mișcare a lui Dumnezeu.

Fraților, este timpul să îndreptăm lumina cercetătoare a Scripturilor spre Mărturisirea de la Westminster, spre Mărturisirea de la Philadelphia și spre orice altă mărturisire, cu aceeași onestitate și consecvență cu care am țintit-o cu câțiva ani în urmă asupra Bibliei de referință *Scofield*. Este timpul să spunem „Sola Scriptura” și chiar să vorbim serios! (John G. Reisinger, *Când ar trebui un creștin să părăsească o biserică?*, Sound of Grace, p. 12)

Aș vrea să aduc în atenția voastră câteva pasaje din Scriptură și să vă rog să ne uităm la ele cu seriozitate. Aceste cuvinte sunt cuvintele lui Dumnezeu. Dacă mă înșel în interpretarea acestor versete, atunci toate concluziile pe care le exprim trebuie să fie respinse. Totuși, dacă aceste pasaje semnifică cu adevărat ceea ce par să spună, cel puțin la prima vedere, atunci tot fundamentul Teologiei Legământului clasic ar trebui abandonat. Primul pasaj este Efeseni 2:19-20: „... *membri ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelie pusă de apostoli și de profeți, piatra din capul unghiului fiind Cristos Isus.*” (NTR)

Aproape orice comentariu la acest text scris cu peste cincizeci de ani în urmă va spune: „Apostoli și profeți înseamnă Scripturile Vechiului și Noului Testament”. Mai recent, găsim oameni precum Martyn Lloyd-Jones care spun: „Cuvântul Profeți se poate referi la profeții Noului Testament”. Astăzi, mulți comentatori vor insista că expresia „profeți” trebuie să însemne profeții Noul Testament și că nu poate însemna în niciun caz profeții Vechiului Testament. William Hendriksen este reprezentativ prin comentariul său:

Poziția conform căreia expresia „profeți”, după cum este folosită aici, s-ar referi la profeții Vechiul Testament, adică la persoane precum Moise, Ilie, Isaia, etc. (vezi Lenski, op. cit., pp.450-453), este deschisă unor obiecții serioase; iată o parte dintre ele: (1) mai întâi, sunt menționați apostolii, după care profeții; (2) denumirea de „temelie” a casei, o locuință împărțită în mod egal între evrei și neamuri, se potrivește mai degrabă cu profeții Noului Testament decât cu cei din vechea dispensație; (3) conform versetelor din 4:8-11, profeții de acolo, care sunt menționați imediat după apostoli, la fel ca și aici - 2:20, constituie „darurile” oferite Bisericii de Cristos cel înălțat; prin urmare, profeții erei Noului Testament; și (4) 3:5, unde aceeași expresie - „apostoli și profeți” apare din nou, însă într-un context în care este exclus să facă referire la profeții vechii ere; și aici argumentul pare să confirme că este vorba despre profeții Noului Testament.” (William Hendriksen, *New Testament Commentary, Ephesians*, Baker Book House, Grand Rapids, MI, 1967, p.220)

S-ar putea să vă fie greu să credeți, asemenea mie, că un teolog militant al teologiei legământului să facă astfel de afirmații. Cum poate Hendriksen să împace aceste comentarii cu propriul său sistem teologic mă depășește. Îl admir pentru că a fost onest cu termenii care apar aici și cu adevărul pasajului. Comentariile sale demonstrează indubitabil că Pavel vorbește despre apostolii și profeții Noului Testament.

John Stott face un pas mai departe și arată care sunt implicațiile biblice și teologice ale exegezei corecte a lui Hendriksen:

Expresia trebuie să facă referire, din nou, la un mic grup de învățători inspirați, asociați cu apostolii, care

împreună au dat mărturie despre Cristos și a căror învățătură a fost derivată din revelație (3:5) și a fost fundamentală. În termeni practici, acest lucru înseamnă că biserica este întemeiată pe Scripturile Noului Testament. Ele sunt documentele de temelie ale bisericii ... Biserica stă în picioare sau se prăbușește în funcție de dependența ei loială față de adevărurile fundamentale pe care Dumnezeu le-a revelat apostolilor și profeților Săi și care sunt acum păstrate în Scripturile Noului Testament (John R. W. Stott, *God's New Society, The Message of Ephesians*, Inter-Varsity Press, Downers Grove, IL, 1979, p.107) (sublinierea aparține autorului).

Efesenii 2:20 înseamnă, după cum spune Stott, că există o schimbare istorică a autorității. Viața și închinarea lui Israel sunt clădite pe Moise și pe Scripturile Vechiului Testament, în timp ce viața și închinarea Trupului lui Cristos sunt clădite pe Scripturile Noului Testament.

Ori de câte ori cuvintele lui Pavel din Efesenii 2:20 sunt minimalizate sau ignorate și Moise poartă o autoritate egală (care de fapt este *mai mare*) asupra închinării și a conștiinței fie a Bisericii, fie a fiecărui creștin în parte, există o negare clară a autorității unice și finale a Domniei lui Cristos asupra Bisericii.

Tot ceea ce Vechiul Testament a prezis și a anticipat cu privire la Biserică a fost sau este în curs de realizare în Persoana și lucrarea lui Cristos. Noua națiune, adevărata locuință sau templu, adevărata casă, adevărata preoție, noul statut de adopție și darul Duhului Sfânt sunt toate realități actuale. Toate aceste lucruri sunt posibile doar datorită *noii temelii* pusă în Noul Legământ. Ceea ce definește și mijlocește toate cele de mai sus,

inclusiv Noul Legământ, este domnia lui Cristos exprimată în Cuvântul Său prin Duhul Său în Scripturile Noului Legământ. Până când această schimbare de la vechea autoritate a lui Moise la noua autoritate a lui Cristos nu este văzută, recunoscută și articulată în mod clar, negăm, chiar dacă inconștient, Domnia lui Cristos ca nou Legiutor asupra vieții și închinării Bisericii. Respingem Piatra de temelie respingând unicitatea și noutatea totală a noii clădiri (Efeseni 2:11-22). Noi acționăm ca și cum nu ar fi fost construită o clădire distinct nouă. În esență, negăm că Isus Cristos Însuși este temelia nouă pe care se sprijină „noua creație”. Atunci când Israel este pus pe picior de egalitate cu Trupul lui Cristos, Moise trebuie să fie echivalat cu Cristos ca și legiutor. Atunci când biserica, ca Trup al lui Cristos, nu este văzută ca un „om nou” (Efeseni 2:15) sau ca o „nouă creație” (2 Corinteni 5:17) necunoscută înainte de Ziua Cincizecimii, va cauza întotdeauna respingerea lui Cristos ca nou legiutor... atunci Cristos devine doar ucenicul ascultător, sau păstrătorul legii lui Moise, dar El nu îndrăznește să fie un dătător de lege de sine stătător.

Un al doilea pasaj care fie nu a fost înțeles corect, fie nu a fost aplicat consecvent este acela în care regăsim Muntele Schimbării la față. Să ne uităm pe scurt la relatarea lui Luca:

În timp ce se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței, iar hainele Lui au devenit strălucitor de albe. Și iată că doi bărbați stăteau de vorbă cu El – erau Moise și Ilie ... Chiar când aceștia se despărțeau de El, Petru I-a zis lui Isus: „Stăpâne, este bine să fim aici! Să facem trei corturi: unul pentru Tine, unul pentru Moise și unul pentru

Ilie!” Nu știa ce zice. În timp ce spunea el aceste lucruri, a venit un nor și i-a acoperit. Când au intrat în nor, s-au înspăimântat. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu, pe Care L-am ales! De El să ascultați!” Când s-a auzit glasul, Isus se afla acolo singur. Ei au păstrat tăcerea și n-au spus nimănui nimic, în zilele acelea, despre lucrurile pe care le văzuseră. (Luca 9:29, 30, 33-36).

Totul se concentrează în jurul importanței cuvintelor „Acesta este Fiul Meu, pe Care L-am ales! De El să ascultați!” (v. 35). Aceste cuvinte au fost rostite de Dumnezeu ca o muștrare directă pentru cuvintele lui Petru din versetul 33. Trebuie să vedem circumstanțele atât ale afirmației lui Petru cât și ale răspunsului lui Dumnezeu.

În primul rând, Moise reprezintă Legea, iar Ilie reprezintă Profetii. Ce experiență extraordinară să Îl vezi pe Cristos transformat într-un alb orbitor, dar și pe Moise și Ilie înșiși apărând în fața ochilor tăi! S-ar putea să empatizăm cu bietul de Petru care „fără să-și dea seama ce spune”, rostește, „Învățătorule, hai să construim trei corturi: unul pentru tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie”. Cu toate acestea, nu trebuie să ne facem niciodată vinovați de aceeași greșală tragică ca a lui Petru. Care a fost greșală lui Petru? El L-a pus pe Isus (ca un revelator al adevărului lui Dumnezeu) pe picior de egalitate cu Moise și Ilie. El pune egal între autoritatea Vechiului Legământ – Moise, cu cea a Noului Legământ – Cristos. Vocea din cer a fost o corectare deliberată a greșelii lui Petru. De fapt, Dumnezeu spunea: „Fiul Meu este mai mare decât Moise și Ilie. Cuvântul Său și autoritatea Lui întrec autoritatea Legii și a Profetilor. Eu vorbesc

Fiului Meu, iar prin El Mă descopăr așa cum nu am făcut-o prin nimeni altcineva. El este descoperirea Mea unică, deplină și finală. Doar El poate exegeta atât caracterul Meu, cât și voia Mea. **DE EL SĂ ASCULTAȚI ... DOAR DE EL!**”

Ioan 1:18 nu ne spune că Isus a venit să facă exegeză pe Moise și să ne ofere adevărata interpretare a legământului scris pe piatră. Domnul nostru a venit să ne ofere exegeza lui Însuși Dumnezeu. Isus Cristos este noul Legiuitor deplin și final prin dreptul pe care și L-a câștigat. Ca Legiuitor, El îl înlocuiește pe Moise în viața Bisericii și în conștiința creștinului.

Este evident că: „De El să ascultați” sunt cuvintele-cheie din Luca 9. Este exact ceea ce a spus Moise în profetația sa. Ne-am uitat cu atenție la aceste cuvinte ale lui Moise?

Le voi ridica, din mijlocul poporului lor, un Profet asemenea ție. Voi pune cuvintele Mele în gura Lui, iar El le va vorbi tot ceea ce-I voi porunci. Dacă cineva nu va asculta de cuvintele pe care le va spune în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală. (Deuteronom 18:18, 19)

Versetul 18 nu spune: „Voi pune cuvintele TALE, Moise, în gura lui”, ci spune: „Voi pune cuvintele MELE în gura lui”. Dumnezeu nu spune: „Eu îi voi da adevărata interpretare a cuvintelor pe care ți le-am spus ție, Moise”. Nu, acest profet mai mare va avea cuvinte noi și mai mari de la Dumnezeu Însuși. Dumnezeu nu spune: „Oricine va respinge interpretarea pe care o va da El cuvintelor pe care ți le-am dat ție, Moise, va trebui să moară”, dar El spune: „Dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele pe care El le va spune în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.”

De ce subliniez ceea ce nu a spus Moise? Pentru că noi am fost învățați că atât Moise, cât și Cristos au spus și au vrut să spună exact *ceea ce nu au spus!* Suntem învățați să credem că slujba lui Cristos nu a fost nimic mai mult decât o confirmare a Legii lui Moise. Ni se spune că dacă ne supunem vocii Tatălui și Îl *auzim* corect pe Cristos, Îl vom auzi spunându-ne distinct, „Păcătosule, te-am îndreptățit în sângele Meu, acum te trimit înapoi la Moise ca să înveți Legea Mea și să fii sfințit. Moise ți-a dat cel mai înalt standard de neprihănire scris vreodată. *Ascultă de ce a spus el!* Eu nu am nicio altă lege nouă sau diferită pe care să vi-o dau”.

Nu, prietene, nu asta îl vei auzi pe Fiul spunând. Dacă așa crezi, atunci ai ascultat pe cineva care a pus cuvinte în gura lui Cristos, cuvinte pe care El nu le-a spus niciodată. Cristos a afirmat, și a spus-o răspicat că *legea Sa este infinit mai înaltă și mai spirituală decât tot ce a scris Moise vreodată.* Dacă compari Predica de pe Munte cu Tăbliile de piatră, e ca și cum ai compara soarele cu o lumânare. A crede despre Predica de pe Munte că este doar *interpretarea corectă a lui Moise* înseamnă să-l negi pur și simplu pe Cristos ca Dătător de lege și să faci din El *doar unul dintre cei care îl confirmă pe Moise ca dătător de lege.*

Sunt pe deplin conștient de faptul că mulți oameni buni și evlavioși spun că Îl aud pe Isus cum spune că trebuie să ne întoarcem la Moise pentru a afla voia lui Dumnezeu pentru viețile noastre de astăzi. Acești oameni, îndrăznesc să spun, sunt la fel de buni și evlavioși precum dragul de Petru, dar din nefericire, sunt la fel de greșiți și periculoși ca și el. Auzul lor este la fel de

defectuos ca și înțelegerea lui Petru, iar declarațiile lor sincere, menite să-L slăvească pe Dumnezeu prin fixarea lui Moise în conștiința credinciosului, sunt la fel de greșite precum cuvintele confuze ale lui Petru. Nu poți construi corturi atât pentru Moise cât și pentru Cristos în Împărăția harului, și nici în conștiința unui credincios.

Orice teologie care învață sau afirmă că Cristos este doar un învățător egal cu Moise, cel care ne transmite adevărul moral al lui Dumnezeu, a negat domnia lui Cristos asupra vieții și închinării Bisericii. Face teologia ta corturi durabile în conștiința celui credincios atât pentru Moise, cât și pentru Cristos? Dacă da, atunci nu ai auzit clar vocea Tatălui pe Muntele Schimbării la față. S-ar putea să te faci vinovat de nesăbuiința lui Petru.

Mesajul Tatălui de pe Muntele Transfigurării a semnalat schimbarea teologică și istorică a autorității de la Moise și Ilie la Cristos după cum ruperea draperiei templului a simbolizat schimbarea în experiență a poporului lui Dumnezeu căruia i-a fost eliberată și împuternicită conștiința, pentru prima oară, să intre în Sfânta Sfințelor fără teamă (Evrei 9, 10).

Am spus puțin mai devreme că această perspectivă pe care o adresăm acum este periculoasă. Eu cred că perspectiva asupra legii a teologiei clasice a legământului este responsabilă pentru *diminuarea considerabilă a standardului de sfințenie biblică care ne-a fost dat de noul Dătător de lege*, Domnul nostru Isus Cristos. Este ironic faptul că această greșală a fost comisă de oameni care doreau sincer să promoveze sfințenia vieții prin ținerea *Legii sfinte a lui Dumnezeu*. Permiteți-mi să demonstrez

cum au fost coborâte mai întâi standardele morale din punct de vedere teologic și apoi, din necesitate logică, cum au fost coborâte și în practică.

Felul în care înțelegem contrastele exprimate prin cuvintele „dar Eu vă spun vouă” din Predica de pe Munte dezvăluie adevărata noastră atitudine față de domnia unică a lui Cristos în rolul de Legiuitor. Ne oferă Cristos, atât în Predica de pe Munte cât și în Epistole, un standard de sfințenie mai înalt decât cel pe care l-a oferit vreodată Moise sau doar o explicație spirituală oficială a ceea ce a vrut să spună de fapt Moise în Lege? Într-un caz, Cristos, ca nou Legiuitor, S-ar contrasta pe El însuși atât cu Moise, cât și cu fariseii, iar în celălalt caz, Cristos s-ar contrasta doar cu denaturările fariseice ale lui Moise. Un punct de vedere spune că legea dată lui Moise pe Muntele Sinai este cea mai înaltă lege morală dată vreodată. Ea este „singurul cod moral de conduită neschimbat pentru toți oamenii din toate timpurile”. Celălalt punct de vedere spune că tablele de piatră date lui Moise *au fost într-adevăr cel mai înalt cod moral dat vreodată până la acel moment*. Totuși, Legea aceea, chiar dacă este *sfântă, dreaptă și bună*, oferă un standard mult prea jos pentru un creștin care este locuit de Duhul Sfânt și care nu trăiește sub legământul legii, ci sub un legământ al harului.

Întrebarea esențială este întotdeauna domnia lui Cristos ca nou Legiuitor. Este Cristos cu adevărat un Legiuitor cu propriile Sale drepturi sau este doar adevăratul și interpretul final al lui Moise, *adevăratul* legiuitor?

Veche perspectivă dispensaționalistă insistă pe faptul că Predica de pe Munte era Lege și, de aceea, nu era pentru biserică. Ea era în întregime evreiască și va urma să fie pusă în aplicare într-o epocă viitoare. Teologia clasică a legământului, pe de altă parte, învață că absolut nimic din Predica de pe Munte (sau din restul cărților din Scripturile Noului Testament) nu este *cu adevărat nou* în domeniul eticii sau al moralei. Potrivit teologiei legământului, Isus nu a dat reguli noi și mai spirituale de conduită, și asta pentru că *cele mai înalte reguli spirituale posibile* fuseseră deja date o dată pentru totdeauna pe Muntele Sinai, pe Tablele Legământului. Legea lui Moise, înțeleasă corect, este la fel *de spirituală* ca orice lucru pe care Cristos l-a spus vreodată! În afara interpretării corecte a celor Zece Porunci, nicio altă învățătură a vreunui pasaj din Noul Testament nu va putea vreodată să fie mai spirituală, sau mai importantă pentru înțelegerea noastră cu privire la sfințenie și datorie morală. A. W. Pink este reprezentativ pentru acest punct de vedere:

Cristos nu se opune aici [Mt. 5:28-42] legii mozaice, nici nu pretinde o spiritualitate superioară El expune spiritualitatea legii morale ... Intenția Domnului nostru în aceste versete a fost înțeleasă greșit, predominând ideea eronată că ele (n.tr. cuvintele lui Isus) prezintă standardul mult superior al Noului Legământ față de cel obținut în iudaism. (A. W. Pink, *An Exposition of the Sermon on the Mount*, Bible Truth Depot, pp. 110, 127, 129)

Pink, este forțat să facă afirmațiile de mai sus pur și simplu pentru că în cadrul său teologic nu îl poate vedea pe Cristos ca *un Legiutor cu adevărat nou*, ci doar ca pe unul care doar îl

avizează pe Moise. Sub pretextul protejării lui Moise și a așa-numitelor *legi morale*, această viziune Îl depreciază pe Cristos și omite să observe legea Lui superioară. Teologia legământului trebuie să insiste pe faptul că atunci când Cristos și apostolii Săi vorbesc despre un Nou Legământ (1 Corinteni 11:25; Evrei 8:6-13) nu înseamnă că există de fapt un Nou Legământ literal cu legi noi sau diferite; scriitorii se referă de fapt la o nouă administrare a aceluiași legământ, având aceleași legi morale pe care Israelul le avea deja.

Walter Chantry, un scriitor mai recent, este chiar mai explicit în a pretinde că Cristos nu poate fi un nou legiuitor de sine stătător, ci doar un interpret al lui Moise:

[...] Domnul nostru Isus Cristos Însuși nu a oferit un cod de moralitate concis și definitoriu. În marea Sa predică despre dreptatea Împărăției (Matei 5), Cel mai mare Profet nu a produs un standard nou. El ne oferă doar o expunere evidentă a vechilor prevederi. (Walter Chantry, *God's Righteous Kingdom, Banner of Truth*, p. 81)

Dacă această afirmație nu neagă în esență realitatea faptului că Cristos este un nou și mai înalt legiuitor decât Moise, atunci fie eu nu știu să citesc, fie cuvintele și-au pierdut sensul. Aceste cuvinte limitează slujba de învățătură a lui Cristos la cea de simplu interpret al lui Moise. Chantry, prin aceste cuvinte, nu permite lui Cristos să emită „standarde noi” sau legi mai înalte, proprii. Ne lovim mereu de acest punct de vedere care în mod constant face această afirmație tipică și incorectă: „Moise te va conduce la Cristos pentru a fi îndreptățit și Cristos te va trimite înapoi la Moise pentru a fi sfințit”.

De ce sunt Pink și Chantry atât de categorici cu faptul că Predica de pe Munte nu are cum să ofere un standard de sfințenie mai înalt sau mai spiritual decât cel dat de Moise. Răspunsul este simplu. Teologia lor despre un singur legământ al harului, și despre un singur popor al lui Dumnezeu sub acest legământ unic indiferent de vremuri, și acest *cod de conduită imuabil* - Tablele de Piatră oferite aceluiași popor unic, pur și simplu, nu poate permite Domnului nostru să fie noul și Cel mai Înalt Legiutor. Pur și simplu nu se potrivește sistemului!

Care sunt implicațiile practice ale celor spuse de mine pentru Biserică, ca întreg, și pentru fiecare creștin în parte? Este aceasta doar mult zgomot pentru nimic? Așa cum am spus mai devreme, problema este standardul coborât al sfințeniei biblice. Ascultați-mă cu atenție. Dacă Predica de pe Munte și Epistolele Noului Legământ ne oferă cu adevărat o învățătură despre sfințenie mai înaltă și mai spirituală decât Legea lui Moise, nu cumva, tocmai în numele sfințeniei, reducem efectiv standardul real de sfințenie în care trebuie să trăiască un creștin atunci când îl trimitem înapoi la Moise pentru a învăța etică și moralitate? Întrebarea finală rămâne mereu autoritatea Domniei lui Cristos în relație cu autoritatea lui Moise. Este Moise dăătorul final și deplin al Legii, iar Cristos doar adevăratul interpret și aplicator al lui Moise, sau este Cristos noul Legiutor care îl înlocuiește pe Moise și înlocuiește legile lui cu legi mai înalte? Doar o singură variantă poate fi corectă! Sunt Moise și Cristos cu adevărat autorități egale asupra Bisericii și conștiinței creștinului? A avut dreptate Petru, până la urmă, în dorința sa de a construi corturi pentru Moise, Ilie și Cristos?

În realitate, teologia clasică a legământului produce un sistem cu două niveluri de moralitate și sfințenie. Din nefericire, Moise ocupă nivelul cel mai de sus. Permiteți-mi să explic ce vreau să spun. Să presupunem că un cuplu căsătorit intră în biroul fratelui păstor pentru consiliere. Nu există niciun indiciu că au încălcat legea lui Dumnezeu prin infidelitate, totuși căsnicia lor cu siguranță se confruntă cu o problemă reală. Înțelegeți ce vreau să spun? Pricepeți ce am făcut? Am redefinit poruncile biblice ale căsătoriei în termenii unei etici pe două niveluri. Am folosit „încălcarea legii lui Dumnezeu” pentru a încadra doar imoralitatea sexuală și nerespectarea celei de-a șaptea porunci a *Legii Sfinte a lui Dumnezeu*. De asemenea, am dedus în mod clar că orice alte *reguli biblice ale căsătoriei* pe care cuplul le-ar fi încălcat, aceste *reguli* nu sunt în aceeași categorie cu *Legile lui Dumnezeu*. Este evident că una, sau ambele persoane au fost foarte necredincioase și neascultătoare față de unele lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le învață despre căsătorie. Totuși, cu o etică pe două niveluri, ai porunci *reale*, zece de fapt, și mai ai, de asemenea, *sfaturi spirituale excelente* care se găsesc în Epistolele Scripturii Noului Testament. Aceste sfaturi spirituale se află la un nivel inferior față de Legile lui Dumnezeu.

Ce îi va spune fratele păstor acestui cuplu? El NU se va întoarce la Tablele de Piatră, deoarece, (1) niciuna dintre aceste legi neschimbătoare nu a fost încălcată, și (2) niciuna dintre cele zece nu se aplică direct la problema actuală, deoarece niciuna dintre părți nu a fost infidelă. Fratele păstor va merge cu înțelepciune la Epistolele lui Pavel (nivelul inferior), și va începe cu

adevărul crucii. El va pleda cu seriozitate, pe baza răscumpărării (nu a legii neschimbătoare), că cei doi soți trebuie să înceapă să aplice principiile *spirituale* pe care le stabilește Pavel. El îi asigură că acesta este singurul mod de a avea o căsnicie fericită.

În esență, pastorul spune: „Vă îndemn să aplicați aceste *principii biblice*, dar orice ați face, nu încălcați *Legea lui Dumnezeu* și nu comiteți adulter”. Cele Zece Porunci sunt *chestiile cele mari* de pe primul palier, iar încălcarea lor va duce la disciplinare. Epistolele lui Pavel sunt sfaturi spirituale excelente și neascultarea față de ele va duce la mai multă consiliere. Nu ar trebui să admitem în unanimitate că în felul acesta sfaturile lui Pavel nu au aceeași autoritate asupra conștiinței celui creștin precum o au *poruncile lui Dumnezeu* scrise pe Tablele de Piatră? Nu ar trebui să recunoaștem totodată, dacă conștiința noastră nu este căsătorită cu un crez, că adevărata cauză a acestei realități tragice este destul de evidentă?

Ce vreau să spun? Că *legile* epistolelor lui Pavel au o autoritate egală cu cele Zece Porunci asupra conștiinței creștinului? Nu, eu spun că acele legi ale lui Pavel ar trebui să aibă o autoritate mai mare. Spun, de asemenea, și că este imposibil, în mod practis, să faci ca învățăturile Noului Legământ ale lui Cristos date prin apostolii Săi prin Duhul Său să aibă autoritatea absolută pentru viața Bisericii și a conștiinței celui credincios atât timp cât teologia ta afirmă că Tablele de Piatră sunt cel mai înalt standard de sfințenie care s-a dat vreodată. Este o victorie superficială să mărești Legea lui Moise minimalizând Predica de pe Munte și epistolele lui Pavel. Nu poți să susții în teologia ta o

etică pe două niveluri, cu Moise pe nivelul de sus, fără să practici același lucru în viața de zi cu zi. Moise nu poate fi Domnul în teologia ta despre moralitate și Cristos să fie Domnul în viața ta de zi cu zi!

Voi folosi doar o singură dovadă clară că Cristos a schimbat și a ridicat literalmente standardele pe care le oferea Legea lui Moise și astfel să demontez fundamentul de bază al perspectivei cu privire la legământ pe care Pink și Chantry îl adoptă. În cartea „Dar eu vă spun” vedem multe astfel de dovezi. Voi reaminti aici doar una.

Legea lui Dumnezeu dată prin Moise permitea în mod clar divorțul pentru alte motive în afara adulterului. Indiferent care este „necurăția” din Deuteronom 24:1-4, aceasta nu poate fi adulterul. Toată lumea este de acord asupra acestui punct. De asemenea, trebuie să fim de acord cu faptul că în Matei 5:31, prin cuvintele: „S-a mai zis: «Oricine divorțează de soția sa să îi dea o scrisoare de despărțire»” sunt cuvintele exacte ale lui Moise și nu o denaturare a acestor cuvinte de către farisei. „Dar Eu vă spun” din versetul următor este un contrast deliberat cu Legea lui Moise. Noua regulă este „divorț și recăsătorire doar pe motiv de adulter”. Ceea ce era perfect legitim sub Legea lui Moise este interzis în mod explicit sub domnia harului. Totuși, aceasta nu este o contradicție în sensul că Moise a greșit. Nu este vorba decât de o progresie a legii lui Dumnezeu oferită sub domnia lui Cristos în raport cu cea dată prin Moise. Harul poate cere un standard mult mai înalt decât Legea, și chiar o face,

pentru că în Împărăția harului lui Cristos nu avem de-a face cu păcătoși cu inima împietrită, ci cu credincioși regenerați.

Am putea face același lucru cu multe texte din Scripturile Noului Testament. Putem demonstra, de asemenea, că poligamia nu era un păcat sub Vechiul Legământ, dar este un păcat sub Noul Legământ. Definiția a ceea ce constituie adulter a fost schimbată. Există două canoane de conduită diferite, la fel cum există două legăminte net diferite - și în ambele cazuri, unul îl înlocuiește pe celălalt.

Practica femeilor care foloseau o sclavă pentru a avea copii prin mame surogat, împreună cu poligamia în general, nu era un păcat sub Vechiul Legământ. Este imposibil pentru Teologia legământului să admită acest fapt, deoarece ar distruge total perspectiva „un legământ, un popor și o *lege morală neschimbătoare*”. Dacă Abimelek știa că adulterul este greșit (Geneza 20:3), de ce nici Avraam cel evlavios și nici David nu au considerat poligamia ca fiind greșită dacă, de fapt, așa cum se susține, poligamia era de fapt adulter? De ce nu le-a spus Dumnezeu acestor bărbați evlavioși despre *adulterul* lor poligam ceea ce i-a spus păgânului Abimelek despre împreunarea cu Sara. Este imposibil să citești Geneza 20:1-6 și să compari situația aceea cu cea a lui David și Batșeba *după ce* acesta s-a căsătorit cu ea și apoi să încerci să spui: „Dar de fapt Solomon a fost la fel de mult un copil din adulter (pentru că mariajul a fost poligam) ca și copilul care a murit”. Nu, indiferent dacă se încadrează sau nu într-un anumit sistem teologic, canoanele de conduită ale lui Israel și ale Bisericii sunt diferite. În cadrul

Vechiului Legământ (Tablele de Piatră), poligamia nu era un păcat. Sub Noul Legământ, poligamia este un păcat. Dacă poligamia era de fapt adulter în conformitate cu Legea, atunci Dumnezeu, prin Moise, le porunca unor bărbați să comită adulter, insistând ca bărbatul să se culce cu toate soțiile sale (Exod 21:10, 11).

Când tu și cu mine auzim și înțelegem că Dumnezeu ne spune să nu îndrăznim să-L tratăm pe Fiul Său binecuvântat în nici un sens ca pe un simplu egal al lui Moise, ce ar trebui să facem? Ar trebui să ne îndepărtăm de Moise, Legiuitorul, ca de o lumină mai mică, a cărui treabă a fost făcută cu credincioșie și care acum s-a terminat, și să ne întoarcem fața și urechea la Cel care este singurul Domn. Sfatul lui John Bunyan ar trebui ascultat:

De aceea, ori de câte ori tu, tu care crezi în Isus, auzi legea în excesele ei de tunete și fulgere, ca și cum ar zguduia cerul și pământul, spune în momentele acelea: sunt eliberat de această lege, iar aceste tunete nu au nimic de-a face cu sufletul meu; de fapt, chiar dacă această lege tună și răcnește astfel, ea aprobă și avizează dreptatea mea. Știi că Agar poate fi uneori dominantă și îngâmfată, chiar și în casa Sarei, și împotriva ei; dar chiar dacă Sara însăși este stearpă, nu ar trebui să i se permită să facă așa ceva; de aceea, respect-o (cu referire la lege) după cum Sara a respectat-o pe Agar, însă îndepărteaz-o din casa ta. Ceea ce vreau să spun este că, atunci când această lege, cu amenințările ei tunătoare, încearcă să pună stăpânire pe conștiința ta, închide-o afară cu o promisiune a harului; strigă, hanul este deja ocupat, Domnul Isus este aici găzduit, și nu mai este loc pentru LEGE.

Într-adevăr, dacă se va mulțumi să fie informatorul meu și va renunța în dragoste să nu mă mai judece; mă va mulțumi, va fi înaintea ochilor mei, chiar mă voi și desfăta cu ea; dar dacă nu, pentru că acum mi s-a oferit o dreptate independent de ea, și încă neprihănirea, despre care chiar însăși legea vorbește de bine și pe care o aprobă; nu aș putea, nu vreau, nu pot, nu îndrăznesc să o fac Mântuitorul și Judecătorul meu, nici nu o voi lăsa să-și impună stăpânirea peste conștiința mea; pentru că astfel aș cădea din har, și Cristos nu mi-ar folosi la nimic (Galateni 5:1-5). (John Bunyan, *The Law And The Christian*, *Bunyan's Works*, Baker Edition, vol. 2, p. 388)

Voi încheia cu o ilustrație personală. Când am intrat în slujire am făcut niște cartonașe pe care le-am imprimat cu pasajul din 2 Corinteni 4:5. Nu voi uita niciodată bărbatul care s-a uitat la unul dintre cartonașe și a spus cu voce tare: „Noi nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Cristos Isus, Domnul”. S-a oprit și mi s-a adresat: „Ce bine! Altfel ai fi avut un text foarte sărac”. Dragii mei studenți, dacă predicați altceva decât pe Isus Cristos ca Domn, înseamnă că aveți un text foarte slab!

Sper că ați prețuit Seminarul Baptist din Toronto și că veți face întotdeauna tot ce vă stă în putință pentru a-l ajuta. Cu toate acestea, voi nu sunteți ambasadori ai acestui seminar, ci sunteți ambasadori ai Domnului Cristos. Sper că în timp ce ați studiat aici ați îmbrățișat Doctrinile Harului. Cu toate acestea, voi nu sunteți ambasadori ai Credințelor Reformate, ci ai Domnului Cristos. Nădăjduiesc că sunteți bapțiști convinși, dar din nou, voi nu sunteți ambasadori ai Bisericii Baptiste. Voi sunteți ambasadori ai Domnului Cristos. Sper că îl respectați pe Moise ca pe un slujitor credincios în casa lui Dumnezeu, dar nu uitați,

nu sunteți ambadori ai lui Moise. Sunteți un ambador al Domnului lui Moise, al Domnului Cristos.

- Numai Isus Cristos este Domnul! Caută din toată inima ta să trăiești întotdeauna sub domnia Lui.
- Isus Cristos este singurul Domn! Nu-L propovăduiți niciodată ca fiind ceva mai puțin.
- Isus Cristos este Domnul suveran! Toți diavolii din iad la un loc nu pot opri sau împiedica victoria Lui prin slujba ta.

*El e Domn, El e Domn,
El din morți a înviat și este Domn!
Toți se vor pleca, și mărturisi:
Isus Hristos e Domn!*

Mergeți în toată lumea! Toată puterea este dată Domnului vostru!

*Din mormânt a înviat,
Ce victorie mare asupra dușmanilor Lui!
El a înviat ca un campion din tărâmul
întunericului, și El trăiește veșnic să domnească
cu sfinți Săi.
A înviat! A înviat! Aleluia!
Cristos a înviat!*

Mergeți și spuneți lumii că Isus Cristos este Domnul Domnilor și Regele Regilor! Mergeți și spuneți-le bieților păcătoși că au un Rege ca prieten.